MINISTERSTWO INFRASTRUKTURY I BUDOWNICTWA

Departament Architektury, Budownictwa i Geodezji

Warszawa, dnia 28.12. 2016 r.

DAB.2.050.321.2016.JD
NK 196154/16

Pan
Stefan Bekir Assanowicz
Prezes Rady Polsko-Hiszpańskiej Izby Gospodarczej

Szanowny Panie Prezesie,

w odpowiedzi na Pana pismo z dnia 2 sierpnia 2016 r. w sprawie propozycji zmiany ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 961), uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Modyfikacja definicji budowli dokonana ustawą z dnia 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych (Dz. U. poz. 961) nie miała na celu zmiany podstawy opodatkowania elektrowni wiatrowych podatkiem od nieruchomości.

W odniesieniu do powyższego należy przywołać następujący fragment uzasadnienia ww. ustawy: *„W obowiązującym stanie prawnym brak jest organu, który w sposób całościowy odpowiadałby za prawidłową eksploatację elektrowni wiatrowych. Kompetencje te podzielone są obecnie pomiędzy organy nadzoru budowlanego i Urząd Dozoru Technicznego, przy czym zasady eksploatacji niektórych elementów elektrowni wiatrowych, np. łopaty nie zostały w ogóle uregulowane w przepisach prawa.*

Ponadto ustawa - Prawo budowlane wprowadza podział elektrowni wiatrowych na dwie części - część budowlaną i część niebudowlaną (techniczną). Podział ten został wprowadzony w 2005 r. w wyniku poprawki senackiej do jednej z ustaw nowelizujących Prawo budowlane. Jak się wydaje, przepis ten został wprowadzony przede wszystkim ze względów podatkowych - w celu zwolnienia części niebudowlanych elektrowni wiatrowych z podatku od nieruchomości, ale jego skutkiem jest również brak konieczności stosowania przepisów ustawy (m.in. dotyczących utrzymania obiektów budowlanych w należytym stanie technicznych) do części niebudowlanych elektrowni wiatrowych. Wynikiem takiej regulacji jest np. brak możliwości uznania oderwania się łopaty (uznawanej przez organy nadzoru budowlanego za części niebudowlane elektrowni wiatrowej) za katastrofę budowlaną, a tym samym wyłączenie się organów nadzoru budowlanego od interweniowania w takich sytuacjach[1]*.*

W projekcie ustawy zaproponowano wykreślenie przepisu wprowadzającego podział elektrowni wiatrowych na części budowlaną i niebudowlaną. W proponowanym stanie prawnym cała elektrownia wiatrowa będzie obiektem budowlanym (budowlą), a tym samym zastosowanie do niej będą znajdować przepisy Prawa budowlanego dotyczące użytkowania obiektów budowlanych oraz dotyczących katastrof budowlanych.".

Z przywołanego fragmentu uzasadnienia wynika, że ewentualne zmiany w przepisach o charakterze podatkowym – w zakresie podstawy opodatkowania elektrowni wiatrowych podatkiem od nieruchomości regulowanym przez ustawę z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2014 r. poz. 849, z późn. zm.) – nie były intencją ustawodawcy.

Jednocześnie wskazania wymaga, że mimo iż ustawa z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych odwołuje się do definicji zawartych w ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2016 r. poz. 290, z późn. zm.; dalej: „Pb"), to definicje te były tworzone na potrzeby procesu budowlanego, a nie w celu realizacji norm z zakresu prawa podatkowego.

[1]Przykład oderwania się łopaty śmigła o długości 12,5 m w Krośnie Odrzańskim, opisany w odpowiedzi na interpelację Pani Poseł Anny Sobeckiej z 23 maja 2013 r. SPS-023-18436/13.

Z kolei ze względu na konieczność zapewnienia odpowiedniego poziomu bezpieczeństwa oraz stworzenie podstaw prawnych do interwencji organu nadzoru budowlanego w przypadkach katastrofy budowlanej związanej z uszkodzeniem elementów technicznych elektrowni wiatrowych nie jest zasadne postulowane przez Państwa *„usunięcie nadzoru nad elementami technicznymi turbiny (...) przez urzędy nadzoru budowlanego"*.

W odniesieniu do wniosku o uzupełnienie ww. ustawy o możliwość zmieniania pozwoleń na budowę dotyczących elektrowni wiatrowych wydanych przed dniem wejścia w życie ustawy oraz wydanych w toku postępowania, o którym mowa w art. 13 ust. 3 ww. ustawy, z zastosowaniem dotychczasowych przepisów oraz zachowanie ich ważności zgodnie z Pb (bez obowiązku uzyskania pozwolenia na użytkowanie do dnia 16 lipca 2019 r.), należy wskazać, że brak jest uzasadnienia dla dokonania przedmiotowej zmiany. Termin trzech lat od dnia wejścia w życie ww. ustawy pozwala na skuteczną realizację inwestycji, o których mowa w art. 13 ust. 2 ustawy. Jednocześnie należy zwrócić uwagę, że przepisy przejściowe po ich uchwaleniu mogą ulegać zmianie tylko w wyjątkowych sytuacjach z uwagi na ich intertemporalny charakter.

Ponadto, w związku z podniesionym w przekazanym piśmie postulatem umożliwienia odstępstwa od określonych w omawianej ustawie wzajemnych odległości elektrowni wiatrowych od innych obiektów lub terenów w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, należy wskazać, że w projekcie Kodeksu Urbanistyczno-Budowlanego nie przewiduje się tego rodzaju zmian w stosunku do zakresu planu miejscowego, z uwagi na brak danych pozwalających na ocenę możliwych skutków tego rodzaju odstępstw.

W tym miejscu podkreślić należy, iż zgodnie z uzasadnieniem do projektu ww. ustawy, przyczyną przygotowania i przedłożenia projektu ustawy była potrzeba ochrony zdrowia ludzi. Dodatkowo, Narodowy Instytut Zdrowia Publicznego – Państwowy Zakład Higieny, w swojej opinii opublikowanej w dniu 8 marca 2016 r. na stronie internetowej Instytutu i dostępnej pod adresem: http://www.pzh.gov.pl/stanowisko-narodowego-instytutu-zdrowia-publicznego-panstwowego-zakladu-higieny-w-sprawie-farm-wiatrowych/, przedstawił stanowisko, że farmy wiatrowe zlokalizowane w zbyt bliskiej odległości od zabudowań przeznaczonych na pobyt stały ludzi mogą mieć negatywny wpływ na komfort życia i stan zdrowia mieszkańców żyjących w ich sąsiedztwie. Obowiązujące w Polsce w dacie wydania opinii przepisy prawne (w zakresie czynników ryzyka obejmujące w praktyce jedynie poziom hałasu), nie tylko nie były odpowiednie dla tego rodzaju obiektów, jakimi są turbiny wiatrowe, ale również nie gwarantowały w wystarczającym stopniu ochrony zdrowia publicznego. Instytut postulował, by do chwili opracowania kompleksowej metodyki oceny oddziaływania przemysłowych farm wiatrowych na zdrowie ludzi, stosować minimalną odległość turbin wiatrowych od zabudowań równą 2 km. Zalecana wartość wynika z krytycznej oceny publikowanych wyników badań w recenzowanych czasopismach naukowych w zakresie wszystkich potencjalnych czynników ryzyka dla przeciętnych odległości.

Z upoważnienia Dyrektora Departamentu
NACZELNIK WYDZIAŁU
Efektywności Energetycznej
Tomasz Gałązka

Do wiadomości:

- Departament Energii Odnawialnej Ministerstwo Energii (dot. DEO-I-0780-97/2/16).